

[Lone Dybkjær]

at det er magtkampe, der foregår på samme måde som dengang, hvor degnene jo ikke mente, at det var godt for menigfolk at lære at læse, for så begyndte de jo at få forstand på tingene, og så kunne degnene ikke længere have dem siddende for fødderne af sig andægtigt lyttende til, hvad gurerne sagde – med al respekt for degne, vil jeg skynde mig at sige til fru Merethe Due Jensen; det var ikke dårligt ment.

Derfor tror jeg, at man med hensyn til hele spørgsmålet om informationssamfundet skal være ekstremt opmærksom på, hvad der faktisk er ved at ske, når det drejer sig om magtforholdene. Og her er det klart, at også politikerne skal begynde at være opmærksomme på, hvad det er for nogle forskydninger, der sker i forbindelse med informationssamfundet. Det er jo dramatisk, det der sker: Hele det demokratiske system vil jo ændre sig; det er allerede i fuld gang. Og det er på tide, at vi politikere også begynder at diskutere, hvad der sker med den politiske og demokratiske udvikling i den sammenhæng. Det var den ene bemærkning.

Den anden bemærkning drejer sig om noget af det, som statsministeren ikke har skrevet noget om i den erhvervspolitiske redegørelse, men som jeg selv er noget optaget af, og som jeg synes er vigtigt, og det er det med sproget. Jeg tror altså, det er nødvendigt, at vi siger til hinanden, at danskerne er nødt til at beherske et par hovedsprog ved siden af dansk og tage konsekvensen af det.

Når vi skal gøre os gældende i det internationale samarbejde, som vi er i og skal være i og i endnu større omfang skal være i, er det fuldstændig afgørende, at vi ikke på forhånd sættes skakmat, fordi vi ikke behersker et eller to fremmedsprog næsten lige så godt som vores modersmål. Jeg mener selvfølgelig, at dansk stadig væk skal være vores sprog i EU, men det er jo ikke tilstrækkeligt at sige det, det er jo ikke tilstrækkeligt at sige, at vores dokumenter skal være på dansk fra begyndelsen til slutningen og alt muligt andet, for vi ved jo godt, at hvis vi skal samtale med folk – og det er jo det, demokratiet handler om – er vi nødt til at gøre det direkte. Det er i hvert fald ikke altid nogen fordel at have tolke.

Derfor vil jeg, netop når vi taler om udviklingsevne, pointere, at dér løser computerne i hvert fald ikke alle problemerne. Selv om de kan løse nogle, løser de nok ikke dette pro-

blem de første 10-15 år, og derfor skal vi i gang med at lære sprog, sådan at vi kan få en bedre kommunikation, end vi hidtil har haft.

Mine sidste ord skal derfor være, at det, jeg synes er det afgørende, for det første er det lyriske afsnit i min tale: det om lyset i vinduerne, det om troen og håbet, for det andet spørgsmålet om informationssamfundet og for det tredje spørgsmålet om evnen til at kommunikere, herunder at kunne nogle sprog.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg vil indrømme, at jeg opfattede fru Lone Dybkjær indlæg som det sureste, der har været holdt her i dag – jeg synes nemlig ikke, at debatten har været sur. Hvad angår anledningen, er det rigtigt, at den er delvis inspireret af en kronik af fru Ritt Bjerregaard, som jeg blev opmærksom på.

Det meste af kronikken opfattede jeg oprigtigt talt som internt socialdemokratisk kævl, som man burde kunne diskutere i den socialdemokratiske folketingsgruppe – hvilket jeg også er sikker på at man har gjort – men som ikke vedkommer os andre. Men der var et enkelt punkt, som var væsentligt, nemlig bemærkningen om udviklingsevne – også fordi det ikke kun er hende, der siger det; jeg har lagt mærke til, at Dansk Metal faktisk har gjort meget ud af det. Og jeg synes, vi skal tage dem alvorligt, for de er alvorligt bekymrede for deres medlemmers beskæftigelse. Vi har også fået OECD-tallene. Vi får dagligt underretning om, at der er noget galt.

Fru Lone Dybkjær bebrejdede mig, at jeg skulle have sagt, at alting er galt, og derfor vil jeg godt slå fast, at det sagde jeg faktisk ikke. Jeg understregede f.eks., at bredden i vores uddannelsessystem er fin, og at vore faglige uddannelser er nogle af verdens bedste – jeg roste oven i købet den borgerlige regering for at have udvidet uddannelses- og forskningsindsatsen – men jeg gjorde samtidig opmærksom på, at vi stadig væk halter langt bag efter de lande, som vi sammenligner os med, og jeg gjorde opmærksom på, at vi har modtaget faresignaler vedrørende en række uddannelser, især højere uddannelser. Faresignalerne betyder ikke, at verden uden for Danmark er ond, men de betyder, at der er et problem med hensyn til fremtiden, som vi skal diskutere her. Det var